

Onze jongens en meiden kunnen het schudden

Posted on 2 maart 2022 by Paul Verburgt

In een land waar leidende politici schaterlachend vertellen over soldaten die pief paf poef moeten roepen omdat ze geen oefenmunitie hebben.

In een land waar de soldaten nog steeds geen cao hebben, maar wel naar een diversiteitscursus moeten.

In een land waar in de krijgsmacht 9000 vacatures zijn.

In een land waar we meer ministers dan tanks hebben (*sic* Kees van der Staaij).

In een land dat decennia doet over de aanschaf van wat straaljagers.

In een land dat nog steeds niet kan beslissen bij wie ze nieuwe onderzeeboten gaan kopen.

In een land waar soldaten zelf kleding kopen om niet te bevriezen bij oefeningen in het poolgebied.

In een land waar de nieuwe staatssecretaris van defensie ‘schrikt’ van de erbarmelijke staat van de krijgsmacht, alsof het een van buiten komend onheil is en niet het resultaat van jaren bezuinigen en negeren.

In een land waar al in geen decennia de NAVO-norm van 2% serieus is genomen.

In een land waar gevestigde partijen het leger vooral zien als vredeskorps van de VN.

In een land waar de nieuwe coalitie een maand geleden bij godsgratie drie miljard extra in de krijgsmacht wil stoppen, maar de linkse oppositie er juist twee miljard op wil bezuinigen.

In een land waar de nieuwe minister van defensie een korporaal niet van een luitenant kan onderscheiden en voor het overige ook nul kennis van de krijgsmacht heeft.

In een land waar diezelfde minister op Twitter meldt welke wapens ze aan Oekraïne stuurt, als ‘afschrikking’ voorzien van een puberaal spierballen-icoontje.

In dat land spreken we van ‘ons 9/11-moment’ nu Poetin doet wat hij al jarenlang aankondigde: het tsarenrijk herstellen.

In dat land komen we geschrokken in ’s lands vergaderzaal bijeen, horen de op domineestoon voorgedragen platitudes van de premier aan en besluiten om het budget van de krijgsmacht op die 2% van de NAVO te brengen.

Althans in de komende kabinetsperiode.

En als het niet ten koste gaat van andere dure kabinetsplannen (lees: het klimaat- en stikstofbeleid).

En onder het voorbehoud dat het allemaal maar net moet lukken om het geld goed te besteden en nieuwe mensen te werven.

Geen plan, geen doel, geen notie.

Ons 9/11-moment is als een kerkdienst op Kerstavond.
Het was mooi, maar met het echte geloof heeft het niets te maken.